בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום א', כ"ד בטבת תשע"ז (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

*היום, **כ"ד בטבת** בשנת ה'תשל"ד (18 בינואר 1974 למניינם), **ישראל ומצרים חתמו על הסכם הפרדת הכוחות** בין ישראל למצרים.*

[הכתבה הזאת נכתבה כשנה לפני פטירתו בטרם עת.]

בשיעור, אני יושב ליד **עקיבא הופמן**, ג'נטלמן בן 69 [נפטר לפני שנה, מ.ג.] המתגורר ב... הוא צבר לפניי ולפנים, ניצול קרבות קשים רבים בזמן שירתו בצה"ל במהלך שלוש מלחמות. היום הוא יושב ולומד כל שעות הבוקר. יום אחד, הוא נתן לי **שיעור מדהים על כוחה של לימוד התורה**, כשהוא סיפר לי על הסיום שהוא עשה על ש"ס משניות במלחמת יום הכיפורים.

זמן קצר לאחר תחילת המלחמה ב-1973, עקיבא נשלח עם יחידת התותחנים שלו לרמת הגולן ואחר כך אל מדבר הסיני. הוא לא ציפה שהמלחמה תסתיים במהירות, וידע שיש השבתה רבה במהלך מלחמות, אז הוא הביא איתו כרך של משניות קהתי.

עם התקדמות המלחמה, ובין לבין התכתשויות, עקיבא למד משניות. עד מהירה, הוא סיים את הספר שהביא איתו. לאורך כל תקופת המלחמה, היו לעקיבא כמה חופשות קצרות הביתה, ובכל פעם החליף את כרך המשניות שסיים אותה לכרך הבא בסדרה.

ביחידתו היה חייל לא-דתי בשם חדד שלעתים קרובות צפה עקיבא בלמידה. יום אחד הוא שאל אותו מה הוא עושה. עקיבא תאר את המשניות ואת כמות החומר שנשאר לו כדי לסיים את כל ש"ס המשניות. החייל אמר לו: "היום שבו תסיים את המשניות, המלחמה תיגמר ונלך הביתה."

עקיבא גיחך לשמע ההערה, וחזר ללימודים שלו. המשא ומתן הבינלאומי בראשות **הנרי קיסינג'ר**, מזכיר המדינה של ארה"ב, הביא לבסוף להפסקת אש. חיילים ישראלים בסיני החלו לסגת על פי הכללים של ההסכם.

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ."
מתוך פרק התהלים [כ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ו**נפגעי** ישראל

יום א', כ"ד בטבת תשע"ז (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

האביב ב-1974 התקדם, ויחידתו של עקיבא טרם נקראה ללכת הביתה. אז ביום שישי אחר-הצהריים של פרשת זכור [ז' באדר באותה שנה], **חדד** אמר ל**עקיבא**, "אני רוצה ללכת הביתה כבר, כמה קרוב אתה לגמר?"

"אני כמעט בסוף, אבל יש לי שמירה הלילה, אז אני לא יכול לסיים!"

"אני אקח את השמירה שלך," ענה החייל. "אנחנו זקוקים לך כדי לסיים!"

עקיבא בשקיקה חזר למשניות שלו. הוא סיים את כלל ש"ס המשניות באותה שבת, ועשה סיום במהלך הסעודה השלישית.

יום ראשון בבוקר עקיבא התערער ער על ידי החייל השני - "עקיבא, קיבלנו את ההודעה - הם שולחים אותנו הביתה!" [תורגם מן ה**מקור**]

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ."
מתוך פרק התהלים [כ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ו**נפגעי** ישראל